

Коя е тя?

Въ високитѣ планини на Шотландия единъ пролѣтенъ день цѣло село бѣ излѣзло на ко-сидба. Млада майка бѣ сложила първата си рожба на меката трева и сега бѣ погълната въ работа. Пѣсень се носѣше въ въздуха отъ птичкитѣ, пѣсень и надъ моравата — отъ ко-сачитѣ. Лекъ и радостенъ бѣ трудътъ, придру-женъ отъ нея.

Внезапно, обаче, птичкитѣ въ въздуха запищѣха и залетѣха къмъ гнѣздата си. Запи-щѣха и нѣкои отъ хората по ливадата, защо-то къмъ нея се спусна орелъ, който грабна малкото бебенце отъ тревата.

Орелътъ бързо го заотнася нагоре къмъ гнѣздото си, за храна на своитѣ малки. Гнѣз-дото на орела личеше ясно на една висока скала. Работницитѣ, които видѣха това, пусна-ха коситѣ и стоеха нѣми отъ ужасъ.

Кой ще рискува да се покатери по тия от-весни скали, за да спаси детето? Единъ смѣлъ ловець се опитъ, но на половинъ пѣтъ му се зави свѣтъ и той скочи долу.

Една млада жена, която до сега стоеше като втрещена, се спусна нагоре. Камънитѣ се ронѣха подъ нозетѣ ѝ. Често тя се плъ-згаше назадъ, но пакъ, по колѣне и по ржце, плъзѣше къмъ гнѣздото. Не следъ дълго колѣнитѣ ѝ заоставяха кървави дири по ска-литѣ.

— Върни се, трудътъ ти е напразенъ. Ще паднешъ да се пребиешъ! — викаха нѣ-кои отъ селянитѣ, а други тихо се молѣха за нея.

Жената нищо не чуваше и отчаяно плъ-зѣше напредъ. Най-после тя стигна до гнѣздо-то. Детето бѣ още живо. Орлетата го гледаха очудени. Старата орлица вдигна въ изненада глава. Тя се вгледа въ жената и като че по-зна кой е тоя, който се е изложилъ на страш-ния рискъ, затова отсгъпи назадъ, безъ да ѝ стори нѣкое зло.

Жената пригърна детето съ лѣвата си ржка и се заспуца надолу, като се крепѣше у храсти и камъни съ дѣсната. Често тѣ се изтрѣгваха и тя рискуваше да падне съ тѣхъ въ пропастьта; но тя яко стискаше детето и зорко гледаше где пакъ да се улови. Шубра-цитѣ и камънитѣ дерѣха лицето, ржцетѣ и ко-ленетѣ ѝ. Кръвта се струеше по тѣхъ, но тя като че нищо не чувствуваше.

— Какъвъ куражъ! — извика въ възхита единъ младъ момъкъ. Коя е тя?

Въ това време жената се плъзна и пад-на на земята. Селянитѣ се завтекоха къмъ нея. Тя бѣ паднала така, че на детето не бѣ ста-нало нищо лошо. Жената само лежеше въ несвѣсть предъ тѣхъ.

Майката бѣ рисковала живота си, за да спаси чадото си.

Предъ гумното

Ето честния работникъ,
Ето здравитѣ ржце,
Ето сщций благородникъ
Съ изгорѣлото лице.

Той работи... На сждбата
Нищо нѣма да длъжнѣй.
На труда си само смѣта,
На небето се надѣй.

Ив. Вазовъ

